Ч. 54 Середа 8 (21) марта 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Конець страйку углекопів. — Угодова конференция. — З угорского сойму.)

Страйк углекопів вже скінчив ся. Робітники оголошують, що рішили вернути до роботи. Часть їх появила ся вже нині. В закопах західно-ческого округа гірничого працює часть робітників. Надіють ся, що инші ставлять ся до роботи завтра, або вже в найблизших днях. — Вчерашні робітничі збори в Моравскій Остраві були дуже бурливі. Провідників робітничих: Карцелеса і Мерту просто викинено. Радикальні бесідники взивали до дальшого страйку, однако збори не згодили ся на то. — З Відня доносять, що в наслідок довшого страйку показує ся потреба многих нових устроєнь і направ, бо многі закопи просто знищені. Ті направи потревають якийсь час, так що правильний рух в копальнях буде міг розпочати ся аж за кілька тижднів. Також в заведенях коксу буде можна аж по якімсь часі розпочати правильну роботу, бо печі мусять бути перестроєні. Оціняють, що в наслідок страйку добуто на Шлезку яких 8 до 9 міліонів сотнарів вугля менше. — Ческі робітники заявили вчера на своїх зборах, що повертають безусловно до роботи.

На вчерашнім ранішнім засіданю субкомітету для управильнення язикового питаня у автономічних властий в Чехії обговорено кілька постанов, доси ще не полагоджених, причім прийшло до згоди обох сторін з виїмком двох точок. По полудни зібрала ся повна конференция ческого відділу. Президент міністрів др. Кербер заявив, що дотеперішний хід конференциї в справі реформи виборчої до сойму, як також в справі управильнення язикових відносин в автономічних властях довів коли не до цілковитого порозуміня, то однако до взаїмного зближеня, а то дає право надіяти ся, що й дальші перепони будуть поборені, очевидно коли уложать ся всякі пристрасти і наради будуть вести ся так спокійно і річево як доси. Відтак обговорювано справоздане субкомітету, дотикаюче управильнення язикової справи в автономічних властях, але переважно лише точки спірні. Порішено відтак приступити до остаточних нарад над проектом закона уложеного субкомітетом. Повна конференция ческого відділу має нині рано нараджувати ся над реформою виборчою до сойму а по полудни над справою язиковою ческих властий краєвих.

На вчерашнім засіданю угорского сойму, в часі дискусиї над буджетом міністерства рільництва, міністер Дараній просив, аби не лучено справ економічних з політичними. Міністер сконстатував що зараза безрог на Угорщині заєдно зменшає ся і заповів проект закона о удержавненю всїх ветеринарских справ. На запитане, чи недодержане ветеринарскої умови зі сторони Австриї означує нарушене взаїмности і що правительство в такім случаю хоче зробити, покликав ся міністер на постанови нової угоди, в котрій містить ся і умова ветеринарска. Колиб одна із сторін, звязаних угодою, не додержала якої части тої угоди, то без сумніву взаїмність була би нарушена. В такім случаю правительство внесло би в соймі сейчас відповідні предложеня, хвилеві потреби були би заспокоєні в дорозі розпоряджень. Міністер просить, аби звістної резолюциї австрийскої палати послів не брати надто поважно. Австрийске правительство щиро бажає переведеня цілої угоди без змін.

Новинки.

Львів дня 20 го марта 1900

— **Депутация учителів шкіл вправ при ц. к. учительских семинариях з цілої Долитавщини** була в днях 9, 10 і 11 с. м. у Відни у компетентних сфер правительственних і парляментарних в цїли представленя їм службових бажань тих учителів і дізнала всюди як найліпшого принятя. В депутациї тій брали участь і учителі шкіл вправ в Галичині через свого відпоручника п. Григ. Зарицкого зі Львова.

— **Старі гроші**. Міністерство скарбу рескриптом з дня 5 лютого зарядило, щоби головна державна каса краєва у Львові і філіяльна в Кракові приймали цілий рік від дня оголошеня сего розпорядження старі монети срібні по 20, 10 і 5 крейцарів в дорозі викупу за половину ціни номінальної їх вартости.

— **Проект управильнення платні для народних учителів у Львові** виготовило вже бюро шкіль-

33) *Передрук заборонений.*

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шістнайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин

(Дальше).

Нітетіс, котра доси весело усьміхала ся, спустила очи в землю і спитала придушеним голосом: Хибаж мені виречи ся богів моєї вітчини, до котрих я доси молила ся, а котрі мене завсігди вислухали? Чи можу, чи сьмію їх забути?

— І можеш, і сьмієш, і мусиш — сказала на то Касандана рішучо; — бо жінка не повинна мати ніяких иньших приятелів, лиш тих, що і єї чоловік. А боги то наймогутнійші, найвірнійші і перші приятелі твого мужа, длятого й твоїм обовязком яко жени їх чтити, і так само, як ти чужим залицайкам не даєш приступу до свого дому, замкнути своє серце перед богами і забобонностию твоєї давнійшої вітчини.

— А відтак — відозвав ся Крезус — ніхто не може позбавляти тебе божества; дають тобі єго лиш під иншим іменем. Бо так як правда вічно та сама, чи ти єї будеш називати так як Єгиптяни: „Маа“, або так як Еллини: „алетея“, так і не зміняя ся ніколи і нїгде суть божества. — От видиш, моя доночко, я сам коли ще був королем, щиро покланяв ся еллиньскому Аполлови і приносив єму жертву та вірив, що тим ділом побожности не оскорблю лідийского бога сонця Сандона; Йонці молять ся побожно до азийскої Кибелї, а тепер, коли я став Персом, підношу мої руки до Мітри, Аврамазда і хорошої Анагіти [1]. Пітагорас, котрого науки й тобі не чужі, чтить лиш одного бога. Він називає єго Аполлоном, бо від него, як від еллиньского бога сонця, походить чисте сьвітло і гармонія, що для него суть всїм найвисшим. Ксенофанес з Кольфона [2] вконець насьмівав ся з многовидних богів і посадив на престолі одно божество: неутомимо родючу силу природи, котрої сутєю єсть гадка, розум і вічність. З неї все настало, она повістає вічно та сама, підчас коли твориво заєдно відновляє ся і доповняє ся зміною. Ту вічну тугу за якимсь висшим єством над нами, на котре би ми могли оперти ся, коли нам нестає наших власних сил, той чудний наклін в нашій груди, котрий пре нас до того, щоби мати в нашім серци якогось мовчаливого вірника для нашого горя і радости, ту вдячність, яку відчуваємо на вид сего красного сьвіта і благодатий щастя, які нам так обильно дістають ся в участи, називаємо побожностию. Старай ся удержати то чувство в собі, але то собі памятай добре, що ані египетскі, ані грецкі, ані перскі боги не управляють окремо від себе сьвітом, лиш що они всї разом суть одним і що нероздільне божество, хоч і як би єго всїляко називано і представляно, кермує судьбою всїх народів і людий.

Персийки слухали зі здивованєм старика. Їх невправена сила пониманя, не могла іти слідом гадок Крезуса; але Нітетіс добре єго зрозуміла і відозвала ся: Лядіке, моя мати, учениця Пітагораса, учила мене подібно; але египетскі ереї називають ті погляди злочинними, а тих, що їх видумали, богохульниками. Длятого я старала ся придушити такі гадки в моїм серци. Тепер вже не буду тому противити ся. То прецї не може бути безбожним, в що вірить побожний і мудрий Крезус! Нехай Оропастес прийде! Я готова слухати єго наук, зробити собі з нашого Аммона, бога Теб, Аврамазду, з Ізис або Гатори Анагіту. Буду побожно підносити очи до божества, що обнимає весь сьвіт, котре і тут каже єму зеленїтись і цвисти та спускає покріплене та потїху і в серця Персів, котрі в молитві звертають ся до него.

Крезус усьміхнув ся. Він гадав, що Нітетіс не так легко відступить від богів своєї вітчини, бо знав як то Єгиптияни держать ся твердо і непохитно того, з чим зжили ся

[1] Анагіта звала ся богиня жерела, котру не без причини порівнувано з грецкою Афродітою (Венус). З жерела Анагіти випливали всї води і она мала безусловну силу очищуваня.

[2] Славний вольнодумець, котрий мислив сьміло і самостійно та висьмівав Гомерових богів, за що Греки єго ганьбили і переслїдували. Він жив в часї сего оповіданя, але дочекав ся такої старости, що жив ще довго в пятім столїтю перед Хр. Він мав бути також в Єгипті.

не міста Львова. На нарадах під проводом радника Стрільбицкого обговорено основно ту справу. Управильнене то визначує учителям шкіл народних платню державних урядників XI. ранґи, а учителям шкіл виділових та директорам платню X. ранґи. В ранзї XI. розріжняє проект три катеґориї платнї: 800+180, — 900+180, — 1000+180; в ранзї X. були би учителї шкіл виділових з платнею 1100+240, директори шкіл народних з платнею 1200+240+100, і директори шкіл виділових з платнею 1300+240+200. Тимчасові учителї мають одержати платню в висотї 500+100 гр. Вимково тепер всї учителї шкіл народних з платнею 800+100 мають одержати 900+180, учителї з платнею 900+180 мають одержати 1000+180 зр., а учителї шкіл виділових і директори після нового проекту. Крім сего могли би учителї і директори всїх тих шкіл посувати ся що пять лїт з низшої ранґи до висшої. Проект сей був вже предметом нарад маґістрату, однакож віддано его ще обрахунковій палатї міскій, що має обчислити суму потрібну на се управильнене платнї. Відтак перейде проект ще під обради секциї шкільної ради мійской, а вкінци увійде до Сойму.

— Обходи памяти Т. Шевченка в школах. В суботу відбули ся у Львові в сали реальної школи вечерницї устроєні руською молодежию II. III. і IV. ґімназиї та школи реальної. — А вчера відбував ся музично-вокальний вечерок молодежи учительскої семинариї в Сокали. В проґрамі вечерка було: вступне слово, відчит, деклямация („Посланіє" Шевченка і „Reduta Ordona" Мицкевича), хори мужескі, соля баритонові і орхестра.

— Одноразовою запомогою в висотї 160 корон, з фонду патріота-сьвященика, що не бажає собі, аби імя его вивити, надїлив совіт львівского „Народного Дому" Василя Пачовского, студента I. року медицини на университетї у Львові.

— Писар дефравдант. Любачівский суд звернув ся телеґрафічно до краківскої поліциї з донесенем, що Йосиф Козій, громадский писар з Олешицях, допустив ся цїлого ряду дрібних дефравдаций та обманьств і утїк в напрямі до Гамбурґа. Козій має 25 лїт, є низького росту, кремезної будови тїла, має чорне, кучеряве волосє і налягає на одну ногу.

— Наїв ся ножів і — занедужав. Не аби яка пригода приключила ся не аби якому артистї. В шпитали в Бамберґу лежить „артист" а радше фаринник Ґотфрид Ґеснер з Монахова, котрий показував ту штуку, що уміє їсти ножі. Він з'їв 13 ножів, котрі так его „здули", що аж треба було робити операцию. Однакож при операциї вийнято лиш пять ножів а прочі застрягли десь в кишках і годі їх вийняти, бо не можна робити дальшої операциї. Бідний фаринник здаєсь не буде вже більше фаринити в своїм житю.

— В Марківцях, стация зелїзнича і почта в місци єсть на продаж стара церков. Близша відомість в урядї парохіяльнім.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 20 марта. Wiener Ztg. оголошує цїсарский патент скликуючий долїшно-австрийский сойм на день 27 марта, горицкий на 2 цьвітня, а всї иншї, отже й галицкий, на день 26 марта. Не скликаний лиш сойм Істриї і Триесту.

Відень 20 марта. Правительство предложить соймам проект в справі уздоровленя краєвих фінансів при помочи краєвого додатку до державного податку від горівки.

Париж 20 марта. В палатї елїзейскій відбуло ся вчера під проводом президента Любета засїданє военної ради.

Льондон 20 марта. Після донесеня Times-а з Алїваль-Норт командант Бурів Олївер уступив в напрямі до Кроніштадту, забравши наперед всї средства поживи з Рукс-віль, так що населенє того міста терпить нужду.

Берлин 20 марта. Localanzeiger доносить з Петербурга, що российска відповідь на просьбу президента трансвальскої републики Крюґера, в справі інтервенциї, для покінченя війни, буде вже сими днями оголошена. Та нота має бути виготовлена в порозуміню з Нїмеччиною і Франциєю і підписана самим царем. Супротив Анґлїї виказує ся нота досить вічливо, але цїла написана дуже поважно.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому

Оповістка.

— Уважаю собі обовязком подати до ширшої відомости, що масарня „Підгірскої Спілки в Станиславові" о много поправила свої вироби масарскі, як були з початку, бо я побираю від самого початку вироби масарскі тої спілки до крамницї в Горожанцї, то ж пересьвідчений есьм, що нїяка фабрика не дорівнає тим виробам. Длятого прошу всїх Р. Т. Русинів, щоби на сьвята спроваджували вироби масарскі лиш з масарнї „Підгірскої Спілки в Станиславові". *І. Михайлович*

Число 75: 1) Занечищені ґіпсові фіґурки можна очистити слїдуючим способом: Зробити густий клий з крохмалю, або попросту заварити крохмаль слїдуючим способом: Крохмаль

в чім виховали ся. Але він забув, що мати сеї дївицї Еллинка та що науки Пітаґораса не були чужі донькам Амазіса. Наконець і не знав найгорячійшого бажаня серця сеї дївчини, щоби здобути собі сподобанє у свого гордого володїтеля. Амазіс сам, хоч він високо цїнив самійского мудреця, хоч подавав ся неодному еллиньскому вплывови, і справедливо називано его вольнодумним Єгиптиянем, був би радше дав собі житє відобрати, а не зрік би ся був своїх многовидних богів та не проміняв его за понятє „божества".

— З тебе понятлива учениця — сказав Крезус та поклав руку на головку своєї повірницї. — В нагороду за то буде тобі вільно що рана і що по полудня аж до заходу сонця або приходити до Касандани, або приймати Атосу на висячих городах.

Сю веселу вість приняла молода Перзийка з голосною радостию а в очах Єгиптиянки заблисла вдячність.

— Наконець — говорив Крезус дальше — привіз я для вас з Саіс пилки і обручики до забави, щоби ви тут могли бавити ся по египетски.

— Пилки? — спитала Атоса здивована. — А щож ми будемо робити з тими тяжкими деревляними кулями? [3])

— Не жури ся — засьміяв ся Крезус — Тоті пилки, о котрих я говорю, то дуже легкі і делїкатні, зроблені з надутої рибячої скіри або з ременя. Дволїтна дитина могла би ними кидати, підчас коли вже вам прийшлось би з трудом підносити яку з тих куль, котрими грають ся перскі хлопцї і молодцї. Ну, як, Нїтетісо, вдоволена ти з мене?

— Як же я тобі маю дякувати, мій отче?

— Послухайже же ще раз, як буде поділений твій час: З рана прийдеш до Касандани, побалакаєш собі з Атосою та будеш слухати науки високодостойної матери.

Слїпа кивнула потакуючи головою.

— Около полудня прийду я до тебе і буду учити тебе по перски. При тім побалакаємо иногдї і о Єгипті та твоїй ріднї. — Чейже не будеш тому противна?

Нїтетіс усьміхнула ся.

— День в день буде тобі служити Оропастес, щоби виучити тебе релїґії Перзів.

— Буду старати ся всїма силами, щоби его борзо поняти.

— По полудни будеш разом з Атосою доки схочеш. Ну, як, вдоволена ти з того?

— О Крезусе! — промовила дївчина і поцїлувала старика в руку.

Глава третя.

На другий день перенесла ся Нїтетіс до свого двора на висячих городах і жила там одностайно, але весело і роботящо, після припису Крезуса. Що дня заношено ей в щїльно замкненій носилцї до Касандани і Атоси.

Слїпа королева стала ся для неї незадовго люблячою і улюбленою матірю а весела, непосидюща донька Кироса стала Єгиптиянцї майже за оставшу над далеким Нїлем сестру Тахот. — Нїтетіс не могла бажати собі нїякої лїпшої товаришки як тота свавільна дитина, котра жартами і веселою своєю вдачею уміла недопустити до того, щоби в серци еї приятельки розсїдала ся туга за рідним краєм і невдоволенє. Статочність одної прояснювала ся веселостию другої, а збиточність Перзийки ставала від рівномірної, благородної і сьвідомої себе вдачі Єгиптиянки умірнїйшою веселостию.

Крезус і Касандана були однаково вдоволені своєю новою донькою і ученицею. Оропастес, той маґ, хвалив перед Камбізесом що дня здібности і пильність дївицї; Нїтетіс вивчила ся перскої мови незвичайно борзо і добре; король приходив до своєї матери лиш тогди, коли сподївав ся застати там Єгиптиянку, і майже що дня давав їй в дарунку то якість пишні дорогоцїнности, то суккнї. Найбільшу ласку робив їй тим, що нїколи не заходив до неї до еї двора на висячих городах. Тим поступованєм давав він доказ, що задумує Нїтетіс приняти до малого числа своїх шлюбних, законних жінок, ласка, котрою не могла би похвалити ся неодна донька князя, що жила в его гаремі.

Красна, поважна дївчина робила на загонистого могучого мужчину якийсь дивний чар. Сама еї присутність здавала ся бути достаточною, щоби его упертість переломити. Цїлими годинами приглядав ся він забаві обручиками і не спускав ока з гарних рухів Єгиптиянки. Одного разу, коли пилка упала у воду, він скочив за нею в своїм тяжкім дорогім одїню. Нїтетіс аж крикнула, коли король забирав ся до сего несподїваного лица ского дїла, а Камбізес подаючи їй мокру пилку усьміхнув ся і сказав: Уважайже добре, бо инакше буду мусїв частїйше тебе напудити! — В тій самій хвили здоймав він з шиї золотий ланцух висаджений дорогими каменями і дарував сей почервонївшій дївчинї, котра подякувала ему поглядом, котрий вповнї висказував то, що еї серце відчувало для будучого супруга.

Крезус, Касандана і Атоса зміркували дуже борзо що Нїтетіс любить короля. З еї несьміливости до того вельми могучого, гордого мужчини виросла дїйстно жарка пристрасть. Здавало ся їй, що як би его не видїла, то мусїла би умерти. Его особа видавала ся їй так сьвітлою і всемогучою як би якесь божество, бажанє посїдати его вухвалим і злочинним, але заспокоєнє того бажаня все-таки красним як сам поворот до вітчини, як злука з тими, котрих досі виключно любила.

Ледви сама була сьвідома тої своєї пристрасти і старала ся вмовити в себе, що лиш его боїть ся і, заким він прийде, то она лиш зі страху а не з туги за ним дрожить. Крезус борзо пізнав ся на нїй і довів до того, що она цїла почервонїла ся, коли він своїм старечим голосом засьпівав їй збиточливо найновішу пісоньку з Анакреона, котрої научив ся в Саіс від Ібіка:

---

[3]) В Перзиї ще й нинї забавляють ся мужчини подібно як у нас хлопцї, граючи „свинки", що заганяють пилку до „дучки", лиш там замість пилки уживають деревляної кулї. Шарден (Chardin) видїв, як до такої гри стануло 300 людий.

розтерти в студеній воді і вливати до кипячої води та колотити при тім. Тим клием помащує ся за помочию пензлика ґіпсову фіґурку і ставить ся еї в сухе тепле місце. Скоро клий засхне, попукає і буде відскакувати по части й сам, по части же треба его осторожно відлупувати. Клий забере і весь бруд з фіґурки. — 2) Ґіпсові фіґурки можна енкавстувати, щоби виглядали як слонева кість або бронзувати, посріблювати і патинувати. Позаяк бронзоване і посріблюване вимагає більше заходу і есть труднійше, то роскажемо тут лиш як енкавстувати і патинувати: а) Розтоплює ся в кітлику парафіну (парафінові сьвічки) або квас стеариновий (з котрого роблять сьвічки т. зв. Milli'ві або Аполло, лиш в тих вже квас стеариновий змішаний з парафіною, бо сама стеарина була би за крихка), огріває ся до 100° Цельзия і пускає ся фіґурку на завішену на дротику на 10 мін. розігріту масу; відтак виймає ся, дає ся скапати стеарині або парафіні, а по остигненю поліруе ся вовнянним платком. Коли до парафіни або стеарини додати ґуміґути (жовта краска) і т. з. смочої крови (червоно брунатна краска) і лиш трошки замішати а відтак вмочити фіґурку, то она набере мармурового виглядy. — 5) Розпускає ся мило в горячій воді і в той горячий розпуск вкладає ся фіґурку на 2 год. Відтак розпускає ся 4 части (на вагу н. пр. ґрами) ґриншпану і 1 часть копервасу і кладе ся фіґурку в ту мішанину, від котрої она стане зеленаво-синя. Коли відтак зручно накласти на фіґурку (але то треба уміти зробити і знати ся на рисованю і мальованю, а бодай мати добре поняте о тім) мідянного бронзу, то цілий предмет буде виглядати як би яка дуже стара бронзова фіґура, на котрій зверха зробила ся від довголітного лежаня в земли зеленяво синя верства звана патиною. — **Ів. Ст. господ. з Гор.:** 1) Можуть мати хиба лиш вартість срібла. Впрочім коли хочете, то пришліть а ми або постараемо ся їх продати, або дамо Вам яку иншу раду, як би їх можна корисно збути; але насамперед мусимо видіти, які. Пришліть в пуделочку. — 2) Хиба лиш длятого упирають ся сіяти в день сьв. Евдокії, що хотять мати ранну городнину отже хотять конче на 1 руского а ще в першій половині марта нового календаря посіяти. Чейже сьвята Евдокія не має ніякого діла в сіянем або сійбою городовини. — **Фік. з Спас.:** Коли знаете, що свербячка або коростa називає ся Scabies, то чей повинні би знати і еї причини та спосіб лїченя. Причиною есть рід маленького зьвірятка, що точить шкіру, зносить там ячека і множить ся та викликує свербячку. Лік на то: убите тих зьвірятoк за помочию т. зв. зеленого або сірого мила і сірчового цьвіту або сірчової масти (насамперед треба скупати ся, вимити ся добре сірим милом а відтак обтерти на сухо і помастити сірковою мастию) або ужити, і то найлїпший спосіб, перуваньского бальзаму; в теплій купели мити ся яких 20 минут добре сірим милом, відтак обтерти на сухо і за пів години опісля натерти тіло перуваньским бальзамом (10 ґр.), на другий день зробити так само, а на третий ще раз скупати ся і конець. — **Ілия Б. в Глеб.:** 1) Такої часописи, як „Добрі Ради" Ів. Даниловича нема. Щось подібного, але не впорівнаню лїпшого і більше специяльного есть: Neueste Erfindungen und Erfahrungen, виходить вже від кількох літ, можна купити і попередні рочники. Можете набути через першу лїпшу книгарню. — 2) і 3) не знаемо. — 4) Деревлянні хати, різані і гибльовані в середині можна би замість мити їх з часта, помалювати фарбою н. пр. звичайною білою, якою малюють ся вікна і двері, але ту фарбу по якімсь часі треба би знов мити, бо она від диму в хатї борзо би закоптїла; від частого митя она би знов стерла ся і треба би знов малювати. Отже замість малювати, мити і знов малювати, то хиба лїпше лиш мити з часта. Від якоїсь иншої фарби, на котрій не видко було би бруду, було би знов за темно в хатї, а все-таки для харности треба би мити. Наконець не знати, чи така помальована в середині, звичайно тїсна і низька хата, не була би шкідлива для здоровля, бо фарба бодай в перших часах позаліплювала би всї шпари, і приступ воздуха був би утруднений; по замкненю дверий і вікон на ніч спалось би в такій хатї як в замкненій скрини, що очевидно не вийшло би на здоровле. Впрочім фарба до мальованя нинї не дорога. — **Конвалія:** Пляму з перуваньского бальзаму пробуйте вибрати чистим алькоголем (міцним спіритусом), бо то есть живиця і спіритус повинен би еї розпустити, а коли ні, то треба би ужити аж сірчаного етеру. — **Ів. Макін зпід Белза:** 1) Коли волосе тверде, то і мащене не поможе, бо така вже его урода; стане хиба лиш дрібочку податливійше. Волосе то рід рога, а ріг мастїть кілько хочете, то він не змякне. У кого волосе мягке, то есть і тонше, а чим грубше тим і твердше. Се зависить зовсїм від уроди чоловіка, так само як вовна від уроди вівцї. — 2) Коли походити за якимсь інтересом то перший; коли же ізза чого наробити крику, то другий про котрого питаете. — Се кажемо Вам щиро, бо знаемо обох лично і обох любимо. — 3) Здає ся з якоїсь злоби або з дурноти а найскорше з одного і другого, бо дурний чоловік буває звичайно і злобний. На нашу часопись дає гроші правительство, а на гроші для правительства складають ся преці і Русини; відтак часопись нашу передплачують і читають Русини, отже знов Русини дають гроші. Той, що Вам так говорить, то мабуть хотїв би щоби Ви і Ваша громада були темні як Ваші діди і прадіди; „Народна Часопись" учить і просьвічує, а его видко, то дуже коле в очи. Сам здаєсь неборак темний як табака в розі та хотївби й Вас в темноті держати. — 4) Що лїпше? Що воля. Згадана часопись есть під теперішною редакциєю дуже добра; давнїйше було з неї велике дранте. Она лиш більшу кладе вагу на політику, а наша ставить собі за ціль учити і просьвіщати. Отже читайте що хочете, але майте і свій розум та не слухайте того, що дурний говорить. — **Никола Б.:** Найлїпше не пишіть, коли Вам бракує концепту. Як же би могли то укладати, до чого Вам концепту забракне?? Скоро брак концепту, то видко що не ма що писати. — **Александра Т. в Ястр.:** Не витягнений анї сего року анї давнїйше. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

„На клубі має кінь пятно
По тім его й пізнати,
А Партів по тиярах їх
Здалека вже видати;
Коли-ж залюблені ідуть
То я пізнаю швидко:
Що в них на серцях є знаки
То по їх лицях видко".

Так при пильности і забаві, в статочности і жартах, в любови і еї взаїмности минали днї, тиждні і місяці. Приказ Камбізеса: „Тобі мусить у нас подобати ся!" знайшов послух, а коли минула мезопотамска яр (січень, лютий і март), яка настає по зливним грудни в тих сторонах, коли підчас весняного зрівнаня дня з ночию відсьвятковано найбільше сьвято азийців, новий рік, коли маєве сонце стало припікати, почула ся Нітетіс у Вавилонї як дома, і всї Перзи знали, що молода Єгиптиянка випeрла Федиму, доньку Оганеса, з ласки короля і має певний вигляд стати найпершою женою Камбізеса.

Повага найстаршого евнуха Боґеса упала; бо було звістно, що король вже не заходить до гарему а скопець завдячує свій вплив лиш жінкам, котрі давнїйше мусїли випрошувати у Камбізеса то, чого він сам для себе або для других жадав. — Що дня намавляв ся той оскорблений чоловік з понехаою фаворитою Федимою, як би то можна згубити Єгиптиянку; але й найзручнїйша їх крамола та хитрість розбивали ся об любов Камбізеса і бездоганне поведене королївской нареченої.

Федима, женщина нетерпелива і жадна мести, перла Боґеса до рішаючого дїла; але він все їй казав, щоби чекала і була терпелива.

Наконець по богато тиждних прийшов він до неї повен радости і сказав: Коли Барт'я верне, моя любко, то прийде тогди і наша година. Я придумав таку штучку, котра Єгиптиянні так певно скрутить вязи, як я Боґес називаю ся.

При сих словах затирав собі той вічно усьміхнений півмужчина свої гладонькі товсті руки та виглядав такий вповні вдоволений, як би сповнив яке добре дїло. Впрочім анї навіть натяком не пояснив Федимі свою „штучку" а коли она наставала на него відповів їй: Скорше вложив би я свою голову в пащу льва, як повірив мою тайну якій женщині. Я ціню високо мою відвагу; але ти повинна памятати на то, що відважність мужчини показує ся добре в дїланю а женщини в послуху. Робиж для того так, як я тобі кажу і дожидай терпеливо того, що будучність принесе!

Небенхарі, той лїкар від очий, доглядав Касандани як і давнїйше, не сходив ся зовсїм з Перзами, а они задля его понурої, мовчаливої вдачі стали борзо уживати образово его імени. Кождого щасливця називали на дворі „Барт'ею", а кождого згризливого „Небенхарім". — В день сидїв він в кожнатах матери короля та не відзивав ся і словечком до нікого, лиш заедно перевертав свої звитки папирусу; в ночи виходив він за дозволом короля і вавилоньского сатрапа [4]) Трітантехмеса, на одну з високих веж на мурах та дивив ся на зьвізди.

Халдейскі ереї, що здавен давна займали ся зьвіздарством [5]), казали его просити, щоби він приходив на вершок великої сьвятинї Беля, на їх зьвіздарню дивити ся на зьвізди, але він не хотїв і держав ся здалека. Коли маґ Оропастес хотїв ему пояснити славний вавилоньский показник тїни, який завів був Анаксимандер з Мілету, засьміяв ся він глумливо і обернув ся задом до найстаршого медийского ерея і сказав: Ми то знали, заким ви ще розуміли, що значить година.

(Дальше буде).

---

[4]) Сатрап („шоітрапан", зашитник части краю, провінциї), намістник короля майже з необмеженою властию.

[5]) Після Арістотелеса знали ся Халдейцї на зьвіздах ще на 1903 літ перед Александром Вел., отже на 2234 літ перед Хр., а все-таки здає ся, що египетска астрономія есть ще старшою як халдейска.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім роцї істнованя буде виходити під тим самим як доси літературним напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улїпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дїйстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дїйстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі вашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих иньших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і иньших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою:

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).